

Този ден бях подранил. Имаше-нямаше два часа от изгрева, и вече промъквах моторницата с намален ход през лабиринта от плитки подводни скали. Търсех място да хвърля котва и да се спусна с харпуна за кефали. Да се навлезе тук с лодка обикновено е рисковано, ала тогава морето бе гладко и бистро – виждаше се целият неподвижен рай на водораслите, зяпащите миди и гърбовете на рибите. В такива дни човек сякаш за пръв път разбира, че морето има дъно.

Не бързах много. Предоставяше ми се случай да си избира най-удобното място. Моторът бърбеше напевно. Слънцето топлеше приятно въпреки ранния час. Отваряше се рядко хубав ден за гмуркане.

Изгасих мотора и лодката се плъзна безшумно по бисерната повърхност. Облените от светлината скали блестяха фантастично – приличаха на декор. Отразяваха се във водата като в стъкло. Вълничките от движението на лодката се понесоха безшумно към тях и начупиха отражението им. Стоях прав и се любувах на слънчевите кристали, които пламваха и угасваха по гънките на водата.

Тогава чух взрива.

Не беше особена експлозия. Димът, който се издигна, определи точно мястото – зад скалистия нос, в лагуната. Да, най-после щях да видя Педрото. Бях слушал твърде много какви ли не легенди за този човек, но никога не ми се удаваше случай да го видя лично. Разправяха, че е неуловим, че умее да изчезва безследно от мястото на престъплението, че граничните власти напразно се стараят да съберат веществени доказателства срещу него.

Мигновено запалих мотора. Сега или никога!... Устремих се към буруна и свих наляво. Пред мен се откри лагуната, коронясана с две големи дървета в средата на подковата. Под тях се жълтееше тясна пясъчна ивица.

Недалеч от тази ивица бе спряла лодката на браконiera. Някой от нея махаше с ръце:

– Насам, насам!... Педрото се уби!

И без това се бях насочил право към пиратите. Учуди ме фактът, че Педрото има и помощник. За него никой никога не бе споменавал.

Лодката на браконiera беше малка, с евтин извънбордов мотор.

– Потъваме – извика повторно човекът.

Педрото лежеше на гръб. Позата беше твърде неудобна дори за труп – лежеше на бака, главата му се бе наклонила върху десния борд, а лявата му ръка висеше през него и докосваше с края на пръстите морето. Беше гол до кръста. Гърдите му бяха издраскани, а от увисналата ръка и от брадата му течеше кръв.

В обшивката на лодката зееха две малки дупки, през които извираше вода и пълнеше коритото.

– Бомбата избухна в ръцете му! – ревеше неговият помощник.

– Няма защо да викаш – казах аз.

– Лодката е пробита!

Долепих бордовете и се хванах за тяхната лодка.

– Умря веднага! – обясни тревожно помощникът. Той ме погледна безпомощно и отново натисна една от дупките с босия си крак.

– Не е умрял още – рекох аз. – Ще го пренесем в моята лодка.

Да се пренесе такъв като Педрото дори в нормални условия е трудно. Поизмъчихме се. Неговият човек го прихвана под мишниците, а аз улових краката му. Лодките непрекъснато се отдалечаваха една от друга, тъй като в бързината не бяхме ги

привързали. Положихме го внимателно върху дъното и го изпънахме в целия му ръст така, че краката му бяха откъм моята страна. Подгънах едно одеяло и го поставих под главата му. Той не беше в безсъзнание. От време на време изохкваше от болка, твърде трагично, сякаш умираше.

Пробитата лодка вече се пълнеше. Накарах другия да запали мотора. Той направи това и като нагази във водата, седна до руля. Лодката се отправи към пясъчната ивица и заби нос в нея. Помощникът на браконiera скочи на сушата и започна да я издърпва с нечовешки усилия навън. При всяко издърпване я накланяше да изпразни по малко вода.

– Готово – рече той. – Ще закърпя тези проклети дупки.

Запалих мотора.

– Къде ще го отнесеш? – запита той.

– В Бургас.

– Закарай го в Созопол. До Бургас може да умре.

– Няма да умре! – троснато отвърнах аз.

– Слушай, да знаеш, че возиш Педрото! – И след малко добави: – Знаеш какво да кажеш на граничните, нали? Той падна от скалите.

Не му отговорих и дадох ход. Помощникът на Педрото направи рупор с ръце и извика:

– Запомни какво ти казах!

Завих надясно и изругах.

Дъното блестеше с разнообразни цветове – идеално за гмуркане, а трябваше да се пътува до Бургас. Неволно опипах брадата си. Не бях бръснат от една седмица. Лявата ми ръка бе изцапана с кръв. Наведох се през борда и я умих. Погледнах ранения... Значи, това е Педрото?... Измъкнах една цигара и я запалих. Леко намокрената папираса ми се услади. Забелязал съм, че напръсканият с морска вода тютюн се пуши по-сладко.

Слънцето се издигаше все по-високо и нежно галеше гърба. На небето нямаше нито едно облаче. Всичко наоколо бе застинало в бляскаво спокойствие, сякаш морето, небето и брегът бяха направени от плексиглас.

Той лежеше върху подовата обшивка на лодката, спокоен на вид, изпънат като повален стълб, с боси крака, които опираха в кабината на мотора. Беше висок, немного широк в раменете, обгорен в пиринчен цвят, такъв цвят, какъвто обикновено хващат червенокосите хора. Дългите му ръце бяха облежани настрани, доколкото позволяваше широчината на моторницата. Липсваха му мускули, но веднага си личеше стоманената им здравина, а китките и пръстите бяха прекомерно развити и загрубели. Лицето му беше направо красиво: избръснато, с малък овален нос и добре очертани устни.

Разбира се, неизбежната татуировка си беше там, на гърдите – прословутата русалка с подгъната опашка, завършваща с плавници на делфин и дълги къдрави коси, многократно възпени край масите на пристанищните кръчми.

Наблюдаваше ме мълчаливо. Кръвта на гърдите му бе засъхнала. Течеше от раната на брадата му, но съвсем слабо. Струйката се плъзгаше към рамото му и отначало помислих, че ще изцапа брезента, но като се наведох и разгледах по-добре, разбрах, че там са паднали само няколко капки, за които не си струваше да се безпокоя. По-сериозно бе засегнато дясното рамо. То бе нарязано като с нож, но кръвта и от тази рана вече спираше.

Скучно е да се пътува в такова безупречно време. Можех да започна разговор с ранения, но търпеливо чаках това да стори той. Ала Педрото продължаваше да мълчи. Понякога изохкваше и присвиваше ту левия, ту десния си крак...

През кристално бистрия, като под увеличително стъкло, съвсем ясно се виждаха подробностите на брега. На близката пясъчна ивица бяха занемели стотици гларуси, легнали неподвижно върху топлата настилка, обхванати от леност. Тяхната неподвижност означаваше, че наоколо е съвсем безлюдно, че са сити, в безопасност.

– Вода!...

Педрото изрече тази думичка мъчително и тихо, като поклати главата си на две страни. Думичката прозвуча трагично, както в приключенските романи. Преминах по дължината на лодката и внимавах да не настъпя ранения. Измъкнах шишето от кубрика и му го подадох.

– Не мога сам – мелодраматично изрече той.

– Опитайте се.

– Аз съм ранен.

– Все пак – опитайте! – настоях аз.

– Не мога!... Аз ще умра!

Повдигнах главата му и му помогнах да се напие. Педрото пи дълго. Изпразни почти цялото шише. Отново седнах на руля и отправих отклонението на лодката. Нещо в тактуването на мотора не ми хареса. Изредих всички скорости, угасих машината и отново дадох ход. Лодката потегли с тласъци и след това се оправи.

Небето прегоря и изгуби синевата си. Хоризонтът се разтопи в млечната мъглица на горещината. Водата около ватерлинията се надигаше като клей. Лишени от възможността да се реят с помощта на вятъра, две чайки уморено бързаха към брега, като размахваха криле без почивка.

– Къде сме? – запита браконьерът.

– При устието на реката.

– Къде ме водиш?

– В Бургас.

– Дотам няма да издържа...

– Ще ви закарам в Бургас.

– Аз умирам... Созопол е по-близо.

– Вие не умирайте, а там, дето ви вода, има по-голяма болница.

Браконьерът заохка, сигурно изпитваше болка, а може би го измъчваше и мисълта, че все пак е успял да допусне това глупаво нещастие в такъв прекрасен ден. Той изскимтя и прошепна: „Ох, майчице!“ След това се укроти. Забелязах, че ме наблюдава внимателно, може би се мъчеше да си спомни дали ме е виждал някъде и що за птица съм. Русалката бе обляна с едри потни капки, които блестяха на слънцето като бисери. Сега вече бях сигурен, че докато си подсвирквам и стискам руля, раненият ще ме заприказва. Не се излъгах. Той изрече нещо, но аз не му отвърнах.

– Ей! – извика браконьерът.

– Говорете по-силно! – рекох. – За да ви чувам, трябва да спра мотора.

– Ти ме водиш да ме предадеш на граничарите! – извика Педрото.

– Защо мислите така?

– Защото си ченге!

Отдясно, право към дъното на залива, бързаше голям товарен параход – единственото тъмно петно в пейзажа. Престорих се, че ми е много интересно да гледам именно него, и извърнал глава на тази страна, казах:

– Трябва да ви отведе в болницата.

– Ще умра! – изохка болезнено Педрото. – Ох!... Аз съм убит!... Цялата ми кръв изтече.

Той започна да скимти като дете. Този път извиках аз:

– Засрамете се!... Защо плачете?

– Аз ще умра!

– За съжаление вие ще продължавате да живеете, за да избивате рибата с бомби.

В главата му нахлу ярост и лицето му почервения.

– Ще те убия! – Педрото се понадигна на лактите си и едната му ръка сякаш затършува да намери нещо, с което да изпълни заканата си: – Ще те пречукам!

– Вместо да му отговоря, аз си запалих цигара. Надсмях му се по този най-примитивен начин, но тогава не можах да измисля нещо по-достойно.

– Ще те смачкам!

– Вие сте страхливец.

– Аз?... – Беше изумен. – Ти чувал ли си за Педрото?

– За Педрото сме чували всички.

– Аз съм Педрото!

– Зная.

– Мога да те убия... Ох, аз съм ранен и ще умра...

Моторът започна да се задавя и изведнъж спря. Настъпи неочаквана и крайно нежелана тишина. Лодката все още вървеше, тласкана от инерцията, но аз не се наведох над машината веднага, сякаш няхах сили да се справя с отегчителната повреда. Настроението ми се влоши изведнъж и като не знаех откъде да почна, наблюдавах меката ватерлиния, наподобяваща лек фриз върху огледалната плоскост на морето. Фризът ставаше все по-нежен и най-сетне изчезна – лодката спря окончателно. Закова се неподвижно и се превърна в мъртва точка от мъртвата природа.

– Какво стана?... Защо спряхме? – надигна глава раненият.

Не намерих за нужно да му отговоря.

– Повреда ли?... Отговаряй!

– Повреда.

– Свещите ли?

– Не знам.

Той отпусна главата си върху одеялото и заохка, а след това заплака. Погледнах през прозорчето на кабината. Да, той наистина плачеше.

– Ами сега? – извика през сълзите си браконьерът.

Започнах да измъквам свещите. Разглеждах ги една по една и ги поставях на мястото им. Искрата се получаваше редовно.

– Покажи се! – изохка раненият. – Чуваш ли?

Подадох главата си над кабината:

– Какво има?

– Сега какво ще правим?

– Ще се помъча да тръгнем.

Бяхме обградени от прелестната тишина на природата: оранжевия пясъчен пояс на залива Алепу, далечните очертания на Странджа, скалистия профил на Змийския остров, изгарящото небе и стъклената повърхност на водата. Светлината се бе превърнала в зной, а пейзажът – в тишина.

– Тръгвай! – проплака отново браконьерът. – Какво чакаш?

Не му обърнах внимание.

– Защо се бавиш? Умирам!

Избърсах потта от челото си. Нагребах вода и разхладих лицето си. Но това не бе достатъчно. Съблякох се и скочих във водата. Поплувах малко наоколо и отново се качих в лодката. Педрото ме гледаше с изумени, обидени от нахалството ми очи.

– Майчице!...

Отново се наведох над мотора. Проверих подхранването с бензин – имаше утайка. Почистих я.

– Хвани се за греблата – рече Педрото. – На реката имам приятели. Те ще ме заведат в Созопол.

– Хвани се ти за греблата! – отвърнах троснато аз. – Не мога да гребя с тази тежка лодка.

– Няма да отговаряш! – изръмжа Педрото. – Ще те убия!

Той се надигна застрашително, облегат на лактите си.

Здравите му пръсти обхващаха лявата седалка, краката му се подвиха, той се напъна и се изправи. Беше величествен и страшен – приведен леко напред, с присвити за бой ръце. Дишаше тежко и окървавените му гърди потръпваха. Педрото се приведе още повече и дясната му ръка се впи за борда. По такъв начин той направи първата си крачка напред. От рамото му потече прясна кръв. В очите му се четеше твърдото решение да ме удари. Нямахше накъде да отстъпвам. Зад мене беше само кърмата и оттам нататък започваше морето.

Инстинктивно грабнах помпата за вода, вдигнах я и зачаках.

– Изтича ми кръвта! – изплака Педрото и седна върху пейката. Той гледаше с ужас прясната струйка, която започна да се оцежда от рамото му: – Ще умра!

– Кефалите, които избивате, умират, без да хленчат – казах аз и оставих помпата. Започнах да затягам свещите. – Вие защо не сте в държавния риболов?

– Не е твоя работа!... Ох, боли!

– Нали си Педрото, човекът за когото говорят!

– И ще продължават да говорят!

– Рибарите се борят за хляба си по честен начин.

– Те са дребни душици. Кой ги кара да се борят. Да не се борят.

– Ти си плямпало!

– Ще те хвана аз някъде!...

Моторът заработи изведнъж и даде ход на лодката.

Ставаше все по-горещо. Претоварена с туристи гемия излезе от носа на Каваците на път за Ропотамо.

На Созополското пристанище нямахше много хора. Педрото имаше късмет. Може би всичко щеше да се размине без шум. Пуснах котвата и се привързах към кея. Разхладих се на чешмата, напих се с вода и тръгнах към болницата.

Лекарят изяви готовност да ме придружи веднага. Докато вървахме към пристанището, той на няколко пъти ме запита дали наистина се касае за Педрото. Според него било почти невероятно. Беше заинтригуван и бързаше. Носилката едва ни настигаше. И колкото повече се спущахме надолу, толкова повече любопитни тръгваха след нас – местни деца и рибари, които все още не знаеха какво ще видят.

Така всички застанахме пред лодката и започнахме да извличаме браконiera. И все пак измъкването на Педрото ставаше тихо до оня момент, в който някой го позна и извика:

– Педрото!

Рибарите се раздвижиха и започнаха да изтласкват децата назад.

– Най-послед! – рече някой.

– Ето го!

Раненият лежеше върху носилката и едва-едва отваряше очи, за да погледне надвесените над него лица.

Тогавя пристигна и старшината от граничните войски – възпълничко мургаво момче.

– Някакво нещастие ли? – запита той.

– Донесоха Педрото – осведоми го един от рибарите.

– Може би не е той – подхвърли друг.

– Какво?... Това е Педрото – познавам го!

Носачите стояха неподвижно и не знаеха какво да правят. Те дори не се сещаха да поставят носилката върху земята. Лекарят се двоумеше и не бързаше да им нареди да тръгнат.

По този начин законът и нарушителят застанаха един до друг. Гледаха се право в очите. Нарушителят не можеше да издържи на погледа на старшината и постоянно притваряше клепачите си, а от гърдите му се изтръгваха хленчове.

– Значи... този е Педрото? – изненада се старшината. – Кой го доведе?

Забавих малко отговора и тихо промълвих:

– Аз.

– Какво е станало с него?

– Падна от една скала.

Старшината се усмихна и се наведе да разгледа по-добре нараняванията. Рибарите се смееха с глас.

– Не ще да е паднал – рече старшината. – Мирише ми на бомба.

Педрото започна да стене:

– Умирам!... Боли!...

Рибарите бяха слисани.

– Той плаче!

– Уж бабаит, пък реве като дете!

Необяснимо беше защо всички се засмяха спонтанно. Браконьерът продължаваше да стене, а смехът все повече нарастваше.

Най-после носачите потеглиха. Част от групата, предимно децата, ги последваха. Малчуганите подскачаха край носилката и викаха:

– Педрото минава!

– Носим Педрото.

Те не знаеха кой е Педрото, но като ги слушах, неволно си мислех, че легендата за всесилния крайбрежен пират можеше да завърши по-достойно, без този комичен хепиенд, който ще остане завинаги в безкрайните рибарски разговори.